

Ime: **TINU**

Priimek: **ACHIOYA**

Starost: **43**

Država porekla: **NIGERIJA**

Živi na **Irskem** od: **1999**

KRATEK POVZETEK

Tinu se je rodila v družini politikov. Njen oče je bil nigerijski politik. Leta 1990 je bilo v Nigeriji veliko nasilja med političnimi strankami: ugrabitve, umori, vse to je bilo običajno. To je bil čas, ko je Nigerija iz vojaškega režima prehajala v demokracijo. V tistih tranzicijskih časih mednarodna skupnost ni odigrala pozitivne vloge. Nespremenjeno stanje bi namreč koristilo koruptivnim dogovorom s tujimi družbami o črpanju nafte. Tinu se je leta 1999 poročila. Njen oče se je izobraževal v Veliki Britaniji leta 1950 in je bil dobro povezan z Irsko. Tinu je imela sestre, ki so živele v Veliki Britaniji. Tinuina odločitev, da se preseli na Irsko, je bila pod vplivom irskih nun, ki so jo vzgojile in so se vračale na Irsko takrat v letu 1990. Tinu je univerzitetno diplomirana arhitektka. Ko je prispela na Irsko, so jo namestili v zbirni center Kenmare. Njeno prošnjo so obravnavali v letu 2000. V nasprotju z današnjimi razmerami, ko morajo ljudje v zbirnih centrih včasih leta dolgo čakati na obravnavo, je Tinu takoj našla delo. Močna lokalna skupnost je poskrbela za prišleke in vztrajala je, da lahko delajo, četudi v nasprotju z nacionalno politiko. Skupnost starejših v Kenmare je takoj prepoznala spretnosti, ki so jih ljudje kot Tinu imeli in

vztrajali so, da se jim dovoli delati in integrirali se v njihovo novo skupnost na nadvse naraven način. Prva pozitivna izkušnja, ki jo je Tinu dobila pred več kot sedemnajstimi leti, je bila izkušnja z uglednim aktivistom, ki je pomagal drugim iskalcem azila na različnih mestih in v različnih situacijah na Irskem, z vplivanjem na vladne odločitve. Tinu zdaj dela kot programska direktorica na področju kulture. Tinu se je pridružila »Cultur« 2016 kot projektni vodja. Ima štirinajst let izkušenj z delom v nevladnih organizacijah, v javnem sektorju, pri projektih, ki jih je financirala vlada, v nudenju pedagoške pomoči, z omogočanjem medkulturnega dialoga v težavnih okoljih. Tinu ima diplomo iz skupnostnih študij s Tehnološkega Inštituta Dundalk in znanstveni magisterij iz reševanja konfliktov s Trinity College Ireland.

»... V KENMARE SO NAS VAROVALI KOT DOJENČKE.«

TINUINA ZGODBA O SPOPADU IN POBEGU

Tinuin oče je bil v devetdesetih letih nigerijski politik. Tinu in njena družina so bili pro-demokratsko usmerjeni in proti vojaškemu režimu. V poznih devetdesetih letih se je iz razlogov osebne varnosti Tinuin oče odločil, da odide iz države. Ugrabitve, nasilje in politični umori so bili pogosti v času, ko je nigerijska družba prehajala od vojaškega režima v demokracijo. V tistem prehodnem času so se vrstili vojaški udari in nasprotovanje demokratičnim procesom je bilo močno. Dogajali so se še drugi zapleti, ki presegajo okvir tega prispevka. Da bi bralec dobil globlji vpogled v stanje takrat iz »Human Rights Watch« navajano naslednje: »Uporaba nasilja kot politično orodje je bila v Nigeriji navzoča že pred prvim prihodom predsednika Obasanjo na oblast, pa tudi kasneje. Volitve v letu 1999 so spremljali nasilje in ustrahovanje, pa tudi

ZGODBE: TINU

goljufija. Nigerijska vlada je uporabljala politično nasilje celo bolj brutalno in načrtno. Kljub prehodu k civilni vladi je nasilje prevladovalo. Na razpolago je bil kup orožja in v rokah najetih brezposelnih mladcev - najeli so jih politiki - kar je postalo nevarno orožje v borbi proti oporečnikom.«

SPOPRIJEMATISE STEŽAVAMI V NOVI DRUŽBI NA RAZLIČNIH MESTIH IN OB RAZLIČNEM ČASU

Vredno je povedati Tinuino zgodbo, njena prva srečanja z Irci v Kenmare, v grofiji Kerry in jih primerjati z drugimi na drugih mestih na Irskem. V Kenmare, v lokalni skupnosti, so Tinu in njene kolege dobro sprejeli. Domačini iz Kenmare so bili prepričani, da bo nove članke skupnosti, ki so prihajali iz zbirnega centra moč povsem integrirati v lokalno skupnost in med delavce. Tinu so poslali na pogovor za službo v lokalni arhitekturni biro, kajti izkušenih arhitektov ni bilo dovolj, takrat v začetku 2000, ko se je gradbeništvo na Irskem razcvetelo. Ta njena izkušnja je bila za nas presenečenje v primerjavi z žalostnimi zgodbami današnjih zbirnih centrov, kjer so ovire in odlašanje nesprejemljivi in so kršitev temeljnih človekovih pravic, pravice do dela in izobraževanja.

Tinu je pripovedovala o pomoči v Kenmare, kako lepo so jo sprejeli v družbi arhitektov. Pravzaprav jih je to eksotično dekle iz Nigerije očaralo. Spraševali so jo: »Se lahko dotaknem tvoje kože?« ... mnogi niso še nikoli videli temnopolte osebe dotlej. Sosedo so Tinu peljali z avtom, če je šla po nakupih. Pripravljene so bili pomagati. »Bili smo kot njihovi dojenčki.« Pomembno je povedati, da Tinu ni imela uradnega dovoljenja za delo, a so stvari nekako uredili, da je lahko delala v izbranem poklicu. Tinu se je odselila iz Kenmare v drugo mesto na severu Irske (grofijo na meji) v poznih letih 2000. Tu jo je čakalo vse kaj

drugega. Rasizem...! Rekli so ji: »Pojdi domov v svojo deželo!« Otroke so v šoli nadlegovali in po stenah so se razpredle rasistične pripombe... bil je pravi pekel. Takrat je Tinu skupaj z drugimi ženskami ustanovila »Louth African Women Support Group« (podporno skupino afriškimi ženskam), da bi jih bilo slišati v lokalni skupnosti. Tinu je čutila, da je do rasizma prišlo zaradi pomanjkanja informacij o njih... Irska vlada lokalnim prebivalcem ni dala informacij o njih. .. Lokalno prebivalstvo ni le poslušalo lokalnih medijev, pač pa tudi negativno poročanje o njih. »Kradete nam delo.« .. »smrdljivi ste!« in tako dalje. Tinu pripisuje sovražnost te grofije na meji njeni zgodovini spopadov z bližnjo Severno Irsko.

V prizadevanju, da bi nasprotovale rasizmu, so Tinu in kolegice pričele obiskovati osnovne šole in so otroke učile o nigerijski kulturi. Tinu je moč črpala iz predhodne pozitivne izkušnje v Kenmare. Verjela je, da bo lokalna skupnost bolje razumela vprašanja beguncev, če bodo delovale od spodaj navzgor. Ta način je pozitivno učinkoval na širšo skupnost, rasizem se je pomiril. Tinuina pobuda je naredila, da so otroci pripovedovali o nigerijski kulturi doma. Tinu je pričela delati s HSE kot skupnostna mati, ki obiskuje nove matere iz begunske skupnosti. V naslednjih letih je bila tudi svetovalka HSE glede pahljače vprašanj begunskih družin.

PRIPADANJE DRUŽBI IN PRISPEVANJE ZANJO

Ko je delala s HSE, je Tinu bila tudi prostovoljka pri Louth African Women's Support Group. Situacija žensk v zbirnih centrih je lahko težka, ker moški

Tinu je skupaj z drugimi ženskami ustanovila podporno skupino afriškimi ženskam, da bi jih bilo slišati v lokalni skupnosti.

ZGODBE: TINU

ne morejo delati, so pa vzgojeni za to, da preživljajo družino. Ta situacija pritiska na ženske, ki so poročene. Tinu je pridobila podporo Tehnološkega Inštituta Dundalk, ki je Tinu povabil, da pride k pouku in spregovori o situaciji na Irskem. Tinu je delala tudi v čezmejnih skupnostnih študijah, kjer je srečala svojo mentorico Ann McGinney. Tinu je delala z uradnikom za etnične manjšine. Sprva je bilo to prostovoljsko delo, ki je vodilo v plačano delo in zaposlitev, ko so se ponudila sredstva za to.

Njeno glavno delo je bilo posvetovanje z vsemi ustreznimi organizacijami v grofiji in v pomoč iskalcem azila in migrantom, da si pridobijo kvalifikacije, da se lahko zaposlijo, ko pridobijo delovno dovoljenje. Tinu je vzor v katerem koli kontekstu. Tinu nas navdihuje.

V prizadevanju, da bi nasprotovale rasizmu, so Tinu in kolegice pričele obiskovati osnovne šole in so otroke učile o nigerijski kulturi in begunski situaciji na Irskem.